

Олена БУБЛИК – молода поетка. Народилася 28 серпня 1996 року в місті Лубнах Полтавської області. Закінчила спеціалізовану школу I–III ступенів № 6. Дворазова переможниця міського конкурсу «Поетична Весна», нагороджена дипломом третього ступеня в обласному конкурсі читців «Коли плачуть тюльпани» (2010), присвяченому 65-річчю Великої Перемоги, лауреатка міського конкурсу читців «І подвиг солдата в ім'я перемоги хай буде нащадкам на пам'ять» (2010–2013), міськрайонного конкурсу читців поезії Василя Симоненка (2012, 2013). Нині студентка I курсу факультету філології та журналістики Полтавського національного педагогічного університету імені В. Г. Короленка, акторка Молодіжного незалежного театру «Такт» і театру «Глобус» (ПНПУ).

* * *

Відчинила вікно.

Прямокуттям своїм лиш підкреслює те,
що вже душить давно, –
квадратуру стін.
Я корилася вам, ви ж осміюєте
мій низький уклін.

Тут задуха страшна.

Я накрила себе тінню шерхлої шафи.
В ній давно вже кишать
Бабаї кошлаті
та інші дитячі страхи.

Підвіконня вузьке,
тож не сила стояти,
ввіткнувшись обличчям в квартиру.

Мамо, що ж це таке?
Де подівсь горе-тато?
Ще досі ним пахнуть одвірки...

* * *

Відпускаю.
Все.
Йди.

Біжи,
спотикайся,
лети.

Все одно.

Можеш навіть
розбитися,
після різкого приземлення
в помилкові обійми.
Затемнення.
Я не буду за тебе молитися,
побиватися.
Хай за тебе помолиться скиглиця,
та, що на ратицях
кволих, як стогони вітру,
що ходить у тебе між пальцями.
Я всім вам учора вірила,
сьогодні захочу не-трапитися.

За всесвітом нашим під тиском пір року клятих
лишилась стояти остання береза розпатлана.
Ніяк не лисіє, як більшість сестер, розіп'ятих
морозами.
Це все, що лишили ми там,
разом із нашим розумом.
Листопад, що мене відпустив, йде до грудня з
погрозами.

Але.

Тихими дзвонами сполаху,
купами сивого мотлоху,
грізними зойками вулиць
стигне осіння пора.

Дерев оголених лапами,
доріг розгорнутих мапами,
теплыми руками-лампами

зима мене обняла.
Зникла самотність-мара.

За зиму цю осені вдячна.

* * *

Від учора топчу обличчя худого міста.
Вже синцями від кроків взялися вилиці вулиць.
Нам судилося.
Нам хотілося,
і не минулось.
Хоч на мить би побачити сонце, хай і плямисте.

Я між згубних губ-колій ходила налякана й боса.
Я сварилася з вітром, боялась, що він тебе носить
між пелюсток чужих, що так віддано кличуть у гості.
Надто жадібна. Параноя затягує, досить.

На очах у мільйонів я знов оголила душу.
У мільйонів зірок, не подумай, бо знаю – можеш.
Всіма снами, що зроблені з тебе, я очі заплющую
й прикладу до уяви хворої, мов подорожник.

Ніч – примара, а я їх з дитинства люблю і боюся.
Ніч – пора, коли з нір вивозають потворні комахи.
Щоб тебе не дісталися, – стану вдвічі потворнішим птахом.
Ну, а потім, якщо ти не проти, піду проблююся.

Третя ніч. А я все плетуся по коліях.
І мереживо снігу лишає на тілі подряпини.
Вже кінцева в мені майорить білим прапором.
Втома, наче змія, обвиває спокусливо ноги.
В боротьбі із собою являюсь лише аматором,
люди кажуть, тому, що я вірю у власного Бога.

Під ранковим невиспаним сонцем пітніє лід.
Я стою під дверима, і втома так різко минулася.
Відчиняє вона, твоя рідна, і каже: «Привіт.
Ти – по коліям, він – по небу. От і розминулися».

* * *

Де він зараз?
Нема...
А хвилину тому навпаки.
А годину тому ще сама.
Згадала таки...

Де ви, ті, хто були?
Сховались...
Прихисток тільки невдалий.

Ти ж туди не ходи,
бо роздавлять.
Їх там більше, ніж пилу
в розвалинах.

Чому я знов бліда?
Бо ви – пам'ять.
Лише пам'ять, а я безсила.
Доля знову безбожно ридає,
тільки вже не моїми очима.

Протягни мені руку – схвачуся.
Подаруй мені змогу – віддячу.
Я вдягну довгу чорну перуку
й не заплачу.

Припаду до долонь
і затихну.
Ковтну спокій,
помру ненадовго.
Лиш для тебе живою залишусь.
І за обрій
очей твоїх добрих...

* * *

Це відчуття...
Коли у горлі пече.
Коли повітря ковтати боляче.
Коли німіють слова й крижаніють губи.
Коли чужі дії тисячами маніяків гвалтують совість.

Коли слизова оболонка очей не витримує тиску і рветься.

Коли необережні погляди кинджалами врізаються в спокій.

Коли паралізує емоції і зводить ребра від їх судомного стукоту.

Коли довго йдеш до мети, в кінці дороги – кінець дороги.

Коли й Морфею віддаватися не хочеться, страшно.

Коли срібні хвилини, виявляється, ртутними були.

Коли світло ріже очі, а не розсіює страх темноти.

Коли на струнах душі чорти лисі танцюють.

Коли сіріє останній залишок кольоровості...
Допомогти б їй, так фарби, курви, покрали.
(майдану та падлам присвячується...)

* * *

Загадковість моя
надірвалася.
Глибина, як і сльози –

висохла.
Моя щирість мною
Скористалася
І сховалася там,
За завісами.

Моя гордість нестримно тлінна,
Як і амбра – гідка, та цінна,
Вже замучена і спустошена.
Я залякла.
Холодно.
Тошно.

Моїм тілом керує втома,
А душею каліка – аморфність,
Ніби знову і знову бездомна,
на паперті твоїй
Просить
Нових порцій,
Нових емоцій.

Розум твій породили тумани.
Тумани туманних поезій.
А батьки очей – океани.
Океани безсмертної Ельзи.
Вони знають,
Що ти вільний,
Бо живий...
Божевільний.

Я не вмію віршами брехати.
Мої вірші – не депутати,
що себе продають за мандати.
«Манда ти» : каже розум.
А мені чхати.
Друга Я моя хоче кричати.
Я вже стерла минулі дати
І потрапила за нові ґрати.
Ґрати. Невже знову ґрати?
Ридати. Та ні. Просто гнати
Тебе, як казала мати:
«Страшніше не давати, а брати».
Давати і брати будь-що,
Та не те, що можна продати.
А ти це «щось»
різним «комусь»
майже кожного дня – даром.

Дарма
упиваюсь швидким фіналом.
Карма,
Чи то як ти там звешся, дура?
Ти мільярди уже кидала.
Шмара.
На моєму безкрайньому сонці
Ти одна лише чорна хмара.

Так хвилюються мої пальці.
Мої пальці – неандертальці.
Танцюють під звуки клацань
Нісенітниць й відчаю танці.

Оскома моя
минулася.
Та ніжність в куток забилася.
Самотність до дна пригорнулася
І хоче, аби загоїлася.
Та взамін на те –
Загноїлася. Прикріпилася. Приліпилася.
Віддереться хіба що клешнями.
Може, ти прилетиш? Забереш мене?
Чи, може, обличчям не видалась?
Чи, може, душею схбила?
З минулих лещат я вирвалася.
Дозволь, щоб в нові не влипла.
Дозволь, щоб відразу ж виплила
з Гольфстріму, що не дай Бог замерзне,
достатньо вже крові випили.
Тепер вже моя черга, чесно.

Замордуй мене і вилікуй.
Вилікуй – замордуй.
Може, ти ще і справжній унікум,
Тоді посмішку намалюй
Там, в перервах між «боляче» й «лагідно».
З понеділка почну жити правильно.
Праведно.

Нехай хтось там і має рацію,
Хто пліткує про твою бездушність,
Та твій розум – моя прострація,
А мій фетиш – твоя непорушність.
Не гіпербола, це – констатація.

* * *

У відчаї втопились дві безкрайності.
П'яними росами та райдугами сплетені,
люттю вітрів піщаних до безсліддя зметені,
обділені в найменшій життєдайності.

І висміяні долею у щирості,
закуті ланцюгами безсоромності.
Навіщо сором, як немає гордості?
Навіщо гордість там, де брак можливості?

Розстріляні світил яскравих маревом,
розбещені жаданих снів чарівністю,
осипані м'яких пелюсток ніжністю,
в трояндовому викупані вариві.

Загублені і кривдою заручені.
Йшли до трофею кроками судомними.
Їх розсікали гострими, невтомними
серпами безнадійності болючими.

Їх пестоші в кривавицю заюшені,
їх душі розірвали, ніби клешнями.
Петлястими стежками мрії схрещені,
петлястими стежками і задушені.

Проб'є годинник: і нема майбутнього.
Проб'є годинник: і вони приречені.
Застигне серце у багряності запеченій,
і стане атомом безмежного «забутого».

Колись сплели їх райдугами-росама,
щоб потім упокорити знуцаннями,
щоб посміятись над пекучими благаннями,
щоб їхнє світле небо вбити грозами...

* * *

Чудова ніч сьогодні, правда?
Вона нагадала ту, коли ми не боялися...

Серед сну, вийду надвір, оголено-закохана,
одягнувши на себе лише щирість зимового ві-
тру. Я спатиму. Так, як спала останні чотири
мільйони годин. Я не відчуватиму холоду, який,
окутуючи свідомість, підкошуватиме ноги та
змусить ніби свитками згортатися ребра. Я не
буду жалітися на втому, на знесиленість... Вди-
хатиму крижане повітря з таким натхненням, з
такою насолодою! Буду беззвучно кричати твоє
ім'я, деручи горло. Я йтиму по холодному сні-
гу, ніби по розпаленій лаві, по жагучому багат-
тю. Боса. Мене цілуватимуть тисячі холодних
сніжинок. Так віддано, солодко танутимуть на
губах, перетворюючись в теплі краплі літнього
дощу. Колись так танув і ти...

Я шепотітиму їм слова, які для тебе були забо-
роною.

А потім я кинуся, як навіжена, до лісу. Там, на-
певне, чекаєш ти.

У цьому сні ти будеш кип'ячим озером. Серед
безлічі сніжних бугрів, льодових замків ти бу-
деш гарячим, як останній подих помираючого
янгола-охоронця, якого я у своїй душі вбила,
щоб лишити для тебе місце. Ти будеш єдиним
таким.

І от. Моє гаряче озеро, я попрямую до тебе.

Я бігтиму по кривавих від моєї наполегливості
гілках, які не пускатимуть, роздираючи геть-
чисто босі ноги. Я вириватимусь із лап жорсто-
ких білих вовків, які, впиваючи кігті в мою шию,
пускатимуть на мене зі своїх чорних щелеп гід-
ку слину...

Попереду пустеля. Я могла б утопитися в жов-
тому океані, але зі сипучих пісків мене витягне
твоя небайдужість. Моїх багряних сліз не по-
мітять хижі птахи, які задалегідь чують їх за-

пах. Мої внутрішні демони захочуть зжерти мое
єство, щоб не лишити і шматка моєї душі для
твоеї. Якщо спробую боротись, буду знищена.
І я піддамся їм, вони обожнюють покірність.
Коли не зможу бігти, я йтиму. Коли не зможу
йти, я повзтиму. Пам'ятай.

З останніх сил мої ноги здійснюють щось ледь
схоже на кроки. І я в знемозі зблизила свої гру-
ди із землею. Ще трохи, і я знову піду. Ні, поле-
чу. Я ж умію, хіба не знав? Ти навчив.

І ось. Я підіймаюся з пекучих зранених колін і
бачу вдалині твій образ. Над тобою сірими га-
дюками в'ється туманне кубло, яке розсікає
білий дерев'яний міст. І я не можу тебе розгле-
діти. Такого жаданого. Я шкутильгаю до тебе,
схожа на бридку примару: із заціпенілою кри-
вавистю по всьому стражденному тілі; я йду до
тебе судомними міліметрами, бо на більше ноги
не здатні; я йду до тебе, плачучи від щасливого
болю; в багряно-чорній одежині, якою послу-
жили скривавлені згустки землі, але на обличчі
видніється розстріляна усмішка.

Я йду і мрію, що зараз мені стане так тепло, як
ніколи... Ти зігрієш мене своєю гарячістю, очис-
тиш мене від того бруду, яким облив мене шлях
до тебе. Загоїш всі пекучості на моїй шкірі та
нагадаєш, як це – бути коханою. Ти чекав мене
вічність. Бачив крізь століття. І тут я вже твоя.
Я вже майже поряд. Я вибігаю на міст із заплю-
щеними очима, відчуваю, як серце вибиває ритм
хвилювання десь під ребрами. Зараз, зачекай. Я
маю насолодитися тим, що нас розділяє лише
мить. Ну все, я готова. Стрибаю! I...

Розбиваю на шматки свою мрію...

Я надто довго до тебе йшла... Та ще й з'явилася
такою жакливою. Такою страшною. По дорозі
до тебе я забула очі добра, а ти забув мої очі.

Я ніколи не змогла б подумати, що озеро з
кип'ячою водою враз замерзне.

А колись... Я вбила для тебе святе відроджен-
ня. Вискубала пір'я щойно народжених янголів;
повисмикувала крила чужих фей-думок, які, лі-
таючи в мене в голові, заважали тобі повністю
охоплювати мій розум. Ми створювали власний
світ. З іншими фарбами, створіннями, запаха-
ми... А головне – там було місце для «нас». І в
цьому мареві викупалися дві далеко не святі іс-
тоти.

Тепер. Такої безкрайності, як в чорних дірках
моєї душі, не бачила навіть безодня.